

[Albertsen]

sagde for nogle måneder siden. Men erkendelse er altid bedre end fornægtelse som sådan.

Det, der er tale om, er jo, at folketinget i maj måned vedtog SFs forslag. Den daværende opposition, som i mellemtiden beklageligvis er blevet regering, har nu indtaget den modsatte holdning af den, de indtog, dengang de var i opposition. Sigtet gik jo klart på i henhold til formuleringen fra SFs side, at alle de knap 16.000 medborgere, der modtager laveste invalidepension, nu pr. 1. januar skulle have fordoblet denne ydelse. Jeg mener, at jeg udfoldede alle de bestræbelser, som rimeligt burde udfoldes i henseende til at appellere til fornuft, til ansvarlighed og til overvejelser, både teknisk, socialpolitisk og økonomisk med henblik på at tage stilling til, hvad der var tale om i det konkrete beslutningsforslag, men det var fuldstændig umuligt at bryde igennem med argumenter over for den holdning, man indtog, idet man kun havde ét ønske, én holdning, og det var at genere den daværende regering. Andre reelle hensigter var der ikke i denne sag, og over for en sådan holdning lades alt håb ude. Fornuft i den konkrete sag kom der den dag, den nuværende regering, sammensat af de fire partier, der stemte sammen med SF dengang, erkendte det rigtige i de argumenter, vi dengang anførte fra socialdemokratisk side, støttet af det radikale venstre, gående ud på, at dette problem skulle løses, men det skulle ikke løses isoleret for en lille begrænset gruppe borgere; andre borgere, der havde tilsvarende problemer, skulle have deres problemer løst samtidig. Det ville man ikke dengang.

Nu kommer erkendelsens time, og nu er man klar over, at der er en nøje sammenhæng mellem denne gruppe og andre grupper, der modtager førtidspension.

Jeg vil undlade at bruge stærke ord – det gav jo næsten anledning til en konflikt med formanden dengang, og det er den eneste person, man ikke skal komme i konflikt med i denne sal – for at karakterisere den holdning, man indtog, men jeg må have lov til at sige – og det tror jeg ikke der bliver gjort indsigelse imod fra formandens side – at jeg mener, det, der her er tale om, nok er et af de groveste løftebrud, man har oplevet, fordi det har direkte relation til en svagt stillet gruppes position og indtægts- og levestandard.

Nu klarer man det, mener man, det kan man gøre teknisk, og man kan da først gøre det politisk. Så er der spørgsmålet om det moralske, og det skal jeg lade være med at bore alt for meget i. Men der er nogle af os, der stadig væk kan huske, hvad kristeligt folkepartis ordfører, fru Inge Krogh, hr. Henrik Toft fra venstre, fru Lis Møller fra det konservative folkeparti og fru Yvonne Herlöv Andersen fra centrum-demokraterne anførte. Den sidste er den eneste af de fire ordførere, der har erkendt at have ændret standpunkt. De øvrige har man ikke hørt så meget som et pip fra, selv om de i den debat, som førtes den 25. maj, var, hvad jeg vil kalde oppustede og letfærdige med deres udtalelser, men så meget sværere må det vel forhåbentlig være for dem at sluge de kameler, der nu skal sluges.

Det, der skal præsteres på dette område, er en løsning af problemet for de 16.000 mennesker, men der er tale om flere hundrede tusinde andre personer, som er inde i om ikke nøjagtig den samme situation så i en lignende situation, og det er denne samlede gruppe af førtidspensionister, vi skal have afklaret problemerne for. Det kunne teknisk ikke lade sig gøre, og det kunne rent arbejdsmæssigt heller ikke lade sig gøre ved den forhastede beslutning, man dengang lagde op til.

Jeg fornemmer, at der nu er tale om en afklaring, og at fornuften er på vej, så vi får løst dette problem og samtidig får en lovgivning på hele dette felt, som er rimelig, og som ikke skal klares ved en hovsa-løsning eller noget i den retning. Det er jo karakteristisk, at denne regering fortæller, at man ikke skal lave hovsaløsninger, men de er næsten blevet eksperter i det.

Jeg skal ikke sige meget mere ved denne lejlighed, vi får jo lejlighed til at drøfte problemet under næste punkt på dagsordenen, som har relation til de mennesker, der er kommet ud i vanskeligheder som følge af beslutningen den 25. maj, og da vil jeg vende tilbage til nogle bemærkninger om dette. Men jeg synes, det er rimeligt, at man får en fornuftig afrunding af denne debat, og at tinget får lejlighed til at udtale sig. Jeg skal derfor på socialdemokratiets vegne foreslå, at tinget tager stilling til følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.